

det gælder saadanne sindssyge, som paa Politiets Foranstaltning kræves indlagt som farlige for dem selv eller andre, men for langt den overvejende Del af de Patienter, som i Øjeblikket venter paa Indlæggelse, er Regelen den, at de enten i Hjemmene eller paa Kommunernes Sygehuse, ofte under besværlige og lidet betryggende Forhold, maa vente paa den Tid, da der kan skaffes Plads til dem, noget, der kan vare i Aarevis.

Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at i Almindelighed kan den sindssyge ikke forblive i sit Hjem, men maa overføres til et offentligt Sygehus, og det er ligetil, at hans eller hendes Opphold her frembyder forskellige betydelige Ulemper og Farer saavel for Sygehusenes almindelige Patienter som for Personalet; Sygehusene er jo ikke indrettet med dette for Øje, de raader for de flestes Vedkommende kun over en enkelt eller et Par Celler til Anbringelse af akutte sindssyge; man er da henvist til at indlægge de sindssyge Patienter paa de almindelige Sygestuer, endog, paa Grund af Sygehusenes Overbelægning, paa Stuer, hvor ogsaa andre Patienter er indlagt. Dette er desværre Tilfældet forskellige Steder, selv om man kan indse det fuldkommen uforsvarlige heri. Endnu værre kan man sige, det er for de Sygehuse, som har egentlige Celleafdelinger beregnet paa midlertidig Anbringelse af sindssyge Patienter, idet Forholdene synes at være det, at de der anbragte Patienter, selv om de er nok saa vanskelige, faktisk har Udsigt til at blive der i Aarevis. Jeg har haft Lejlighed til at tale med en Overlæge paa et Sindssygehospital, som erklærede, at man først optog Patienter, der er anbragt i Hjemmene, dernæst sindssyge, der er indlagt paa de almindelige Sygehuse, og sidst sindssyge fra Hospitaler, som har særlig Celleafdeling. Man kan vist ikke bebrejde Overlægen noget i saa Henseende, jeg synes, det er en meget fornuftig Fremgangsmaade under de fortvivlede Forhold, vi har i Øjeblikket; men jeg vil gerne understrege, at det medfører Konsekvenser for Kommunerne. Naar Patienterne indlægges paa Sindssygehospitaler, maa Kommunerne som nævnt udrede 2 Kr. pr. Dag, men paa Sygehusene maa Kommunerne betale for det første den gældende Takst, der for næsten alle Sygehuse i Provinsen er 4 Kr. pr. Dag; dertil kommer Betaling for Vagthold og andre lignende Udgifter. Der paaføres saaledes Kommunerne betydelige ekstra Udgifter, som Staten rettelig burde afholde. Det er mig bekendt, at en Kommune har haft Patienter af denne Art anbragt paa

Sygehus i 2 Aar og i den Tid har maattet betale over 6 Kr. pr. Dag for Ophold og Vagttjeneste m. m., i alt ca. 2 500 Kr. udover det Beløb, Kommunerne havde maattet erlægge, hvis Manden, hvad han var indstillet til, var blevet anbragt paa et Hospital.

Det, der her sker, er faktisk dette, at man overvælter paa Kommunerne reelle Statsopgaver. Man kan for saa vidt sige, at det, her foregaar, ligger paa Linie med Nedskæringslovgivningen i øvrigt, den, der paa en Række Omraader flytter hidtidige Statsbyrder over paa Kommunernes Skatteydere, men der er dog den Forskel, at hele den øvrige Flytning af Skattebyrderne er gjort legitim ved vedtagne Love, men her skubber den højtærede Minister for Sundhedsvæsenet Udgifterne over paa Kommunerne uden at forsøge paa at røre ved Statens Forpligtelse til at paatage sig disse Menneskers Pleje og Underhold. Statens Forpligtelse i saa Henseende staar fremdeles fuldkommen ved Magt. Jeg anser det derfor for rimeligt, at der ydes de paagældende Kommuner fuld Dækning for de Merudgifter, der ved Statens Passivitet er paaført dem ved de sindssyges Ophold paa Sygehuse eller andre Steder, hvor de maa anbringes i Pleje. Jeg vil gerne tillade mig at forespørge den højtærede Minister, om han vil være villig til at søge denne Godtgørelse til Kommunerne tilvejebragt, og hvis dette ikke maatte være Tilfælde, hvordan han da vil kunne begrunde Statens Ret til i Tilfælde som de af mig her nævnte at overvælte paa Kommunerne ganske overordentlig store, forøgede Udgifter.

Der er et andet Forhold, som ligeledes er af stor økonomisk Betydning for ikke saa ganske faa Amts- og Bykommuner, og som jeg ønsker at beskæftige mig lidt med. Det drejer sig om Forstaaelsen af Sygekasselovens § 14, 2det Stykke, der blev indsat ved Lovens Revision i 1921, og som giver ubemidlede Medlemmer af statsanerkendte Sygekasser Adgang til, naar de paa Rejser eller under et midlertidigt Ophold i fremmede Kommuner bliver syge, at indlægges paa det nærmeste offentlige Sygehus paa samme Betalingsvilkaar, som er gældende for Medlemmer, der er bosiddende i denne Kommune. Jeg vil gerne føje til, at det er kun glædeligt, at denne Udvidelse af Medlemmernes Rettigheder har fundet Sted, og jeg skulde ingenlunde have omtalt dette Spørgsmaal, hvis Forholdet ikke var det, at man ved en senere Fortolkning af dette Spørgsmaal har paaført de kommunale Sygehuse større